

הזכמת נשים

דברים יקרים מלך אל לך
מאת הרבנית
נעמי טמאלי תליט"א
אסת חנר למור ועט"ר
הגה"צ רבינו
כניהו טמאלי תליט"א
ראש ישיבת המקובלים
נהר שלום תככ"ץ

פרשת מטות מסעי התשוב"ג

להזהר בדיבורינו

בפרשת השבוע מפורט כל עניני נדרים. איך שהבעל מיפר לאשתו את נדריה. ועד כמה הזהירות הנדרשת מאיתנו להזהר בלשונו, שלא לידור או ליטבע לחינם, וח"ו ליטבע ולא לקיים שהוא עוון פלילי.

ודוקא בזה ישנה פרצה נוראה. כשח"ו מישהו נמצא בצרה ה' יצילנו, נודר נדר כדי שהקב"ה יושיע אותו, אמנם בבוא הישועה שוכח ומתעלם מהנדר, ואיננו משערים בנפשנו כמה חמור ונורא הוא ענין הנדרים. וכבר אמר שלמה המלך ע"ה "אל תתן את פיך לְחַטָּא את בשרך: למה יקצוף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידך" (קהלת ה ה). ואמרו ע"ז בגמ' שבת (ל"ב ע"ב) בעוון נדרים בניו של אדם מתים כשהם קטנים ר"ל, וכן האשה נענשת, ה' יצילנו.

גליון מס' 239

לכן על כל אמירה או דיבור שיש בו התחייבות לכל דבר או עניין צריכים להתרגל לומר "בלי נדר" ולהקפיד על זה מאוד, מכיון שכל דבר שנתפס עלינו כנדר, הוא מקטרג ח"ו ודורש לגבות את חובו, ולכן צריך זהירות גדולה.

הגמ' בתענית (ח') מביאה מעשה על חומר עוון הנדרים: נערה אחת הלכה בדרך לביתה, והנה טעתה בדרכה והגיעה למקום שאין בו כל ישוב. היתה זו שעת צהרים, והשמש להטה במלוא עוזה, צמאה הנערה, אך לא היו לה מים להרוות את צמאונה.

לפתע ראתה באר, וחבל של דלי תלוי עליה, נאחזה בחבל ושלשלה עצמה אל תוך הבאר, שתתה ממי הבאר והרוותה את צמאונה, אך כשבקשה לצאת מן הבאר, לא הצליחה. החלה בוכה, צועקת וקוראת לעזרה. עבר במקום בחור אחד ושמע את הצעקות הבוקעות מתוך הבאר, הציץ פנימה, וראה את הכלואה בתוכה.

"מי את" שאל, סיפרה לו את כל אשר ארע לה, ואז שאל הבחור - אם אחלץ אותך מתוך הבאר, התסכימי להנשא לי? כן, השיבה. העלה אותה הבחור מתוך הבאר, והשנים החליטו להנשא וכתרו ברית ביניהם.

שאלה הבחורה ומי יהא העד להחלטה זו, בדיוק באותו הרגע עברה במקום חולדה, אמרה הבחורה, החולדה והבאר הם יהיו עדים לך, והשניים פנו איש לדרכו. אותה נערה אכן עמדה בהבטחתה, היא סירבה להנשא לאיש, זולת אותו בחור שחלצה מן הבור. וכשעבר זמן, והלה לא הגיע לעיר מגוריה, שמה עצמה כמשוגעת, לבל יאלצו אותה להנשא לאדם אחר.

אך אותו בחור הפר את הבטחתו, הוא בא לעירו, נשא אשה אחרת ונולדו להם שני בנים. אך לא חלף זמן רב ושני הבנים מתו, אחד מהם נחנק על ידי חולדה ומת, ואילו השני נפל לבור ומת. שאלה אותו אשתו מדוע מתו שני בניו במיתה

אשר
חילי
מי ימצא
זרחוק
מפנינים
מכרה

המשך בעמוד הבא

משונה, הבין הבעל, וסיפר לה את סיפור המעשה באותה הבחורה שנפלה לבאר, ואת ההבטחה שנתן לה.

כששמעה האשה את סיפורו - אמרה לו **לך אל אותה נערה**, שכן היא חלקך שנתן לך הקב"ה. פנה האיש אל עירה של אותה נערה, ושם נאמר לו כי משוגעת היא. הלך לאביה וסיפר לו את כל המעשה, ובסיום אמר אקח אותה לאשה, עם כל מום שיש בה. כשראתה הנערה את האיש, החלה לנהוג בשיגעון - כמנהגה, אך כשאמר לה, **שני עדים יש לי - החולדה והבאר ראו, הבינה כי זה הבחור שחילצה מתוך הבאר ומיד גילתה כי היא מיושבת בדעתה, ואמרה לו אף אני באמונותי עמדתי, נשאו השניים, וזכו לבנים ולנכסים.**

ומעשה ברבי עקיבא (תוספות נדרים נ' ע"א) שהיה גזבר של צדקה, וחסרו מעות בקופה, וביקש ללוות ממטרוניתא אחת. אמרה, **מי יהיה ערב להלוואה, אמר לה, הקדוש ברוך הוא והים.** כשהגיע זמן הפרעון, חלה רבי עקיבא. הלכה המטרוניתא לשפת הים ואמרה, רבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שהיום זמן פרעון חובו של רבי עקיבא, ואמר לי שאתה והים ערבים לפרעון. **מיד גזר הקדוש ברוך הוא, ובתו של הקיסר השתגעה וזרקה לים את תיבת האוצרות שלה, נטלוה גלי הים, נשאוה והטילוה לרגלי המטרוניתא. לקחתה, ומכרה את האבנים הטובות, נטלה את המעות שכנגד חובה, ושמרה אצלה את העודף. כשהבריא רבי עקיבא בא לשלם את חובו, אמרה לו, כבר פרע לי הערב את החוב, והא לך העודף.**

ואמר רבנו הבן איש חי: מהמעשה הראשון וראים אנו, מה גדול כוחו של דיבור, ולפיכך נלמד כמה עלינו להשמר בדיבורנו. כלומר, הואיל וכל היוצא מפיו של האדם עושה רושם, לכן לא יחל דברו. **ומהמעשה השני למדנו, שמי שאינו מחלל את דברו, זוכה שהקדוש ברוך הוא מקיים את כל היוצא מפיו!**

בכלל זה צריכים גם זהירות נוראה שלא לדבר כנגד צדיקים וחכמים, או גדולי הדור, שכן המשנה באבות אומרת: "והזהרו בגחלתן..." שמלבד חומרת הזהירות בלשון יש בזה גם חומרה יתירה בעבור שהדיבור הוא נגד מי שיש בו תורה.

ומעשה שסיפר רבי שלמה לוינשטיין שליט"א - מתוך מכתב שקיבל מידידו באמריקה, המספר על ההתרחשות כהווייתה בגוף ראשון:

מזה שנים רבות שאני סובל מכאבי מעיים נוראים, וכמה פעמים ראיתי את המוות מול העיניים. בכל הבדיקות שעשיתי לא מצאו שום דבר, אמרו לי: **אולי רגישות למאכלים מסוימים? תבדוק מה אתה מכניס לפה, וכשתבוא ההתקפה תבדוק מה הכנסת לפה... אך הכאבים גברו וגברו ולא היתה לי שום מנוחה, עד שחשתי לפעמים שקצתי בחיי.**

עשיתי לעצמי חשבון נפש, מידה כנגד מידה, אולי זה קשור לענייני כשרות שנכנסו למעיים, אך ידעתי בעצמי שרק הכשרים מהודרים נכנסים לביתי. התחלתי להיזהר יותר בענייני מאכלים, ולא עזר כלום. כמה שזעקתי ללא הרף להקב"ה אב הרחמן הרגשתי כאילו יש מחיצה ביני לשמים.

לפני מספר חודשים התכוונה משפחתנו לשמחה של אחד מצאצאי, כולם היו בהתרגשות ושמחה אך אני שמחתי היתה מהולה בפחד שמא יתקפו אותי המעיים באמצע החתונה. ואכן אשר יגורתי בא לי, באמצע קבלת הפנים נתקפתי במעיים עד שאין לתאר ואין לשער את הכאבים שהיו לי, עד שערכו את החתונה למשך כשעה, עד שבקושי עמדתי על הרגליים מתחת לחופה.

אשרת
חיל
מי ימצא
ורחוק
מפנינים
מכרה

חכמת נשים

כאשר עמדתי מתחת לחופה התפרצתי בבכי כפי שמעולם לא בכיתי. לא היה אכפת לי איך יסתכלו עלי. אמרתי לעצמי: אולי כעת שעת רצון ותחת החופה התקבלו תפילותי ואני אבין על מה כל הסבל הזה.

לאחר החופה חשתי הקלה נפשית, הרגשתי שישועתי קרובה. בחג הפורים שהיה כמה ימים לאחר החתונה, הלכתי לישון מאוחר, והנה בשוכבי על משכבי אני רואה בחלום שלט עם המילה "מ-ע-י-ם". עם ראשי תיבות – "מון עובדיה יוסף מחה תמחה"...

התעוררתי בפחד ומיד נזכרתי שלושים שנה אחורה...

כשהייתי בחור הורי שלחו אותי ללמוד בישראל. אני גדלתי בבית שהוא אנטי ציוני, והציונים הם בגדר עבודה זרה. כשהגעתי לא"י השתתפתי בהפגנות נגד אנשי הציונות בכל הזדמנות. נזכרתי שבאחד מימי הפורים באותה שנה חגגנו את שמחת הפורים וישבנו קבוצת חברים ושרתי 'מחה תמחה' את אותו צדיק וקדוש, ה"י. עשיתי חשבון נפש שמידה כנגד מידה יסרוני כליותי משך שנים רבות, שע"ז אמרו חז"ל "המבזה ת"ח אין רפואה למכתו".

שאלתי את הרב מה לעשות, והציע לי לאסוף עשרה אנשים ולעלות לקברו של מון הרב עובדיה בסנהדריה, לחלוץ נעליים ולבקש מחילה כמופיע בהלכה, וכן לרכוש את ספרי מון הרב עובדיה ולחלקם ברבים.

אמרתי לרב שכרגע אין מטוסים ואיך אעלה לישראל. הרב הציע לי למנות שליח שיאסוף מנין לעלות לקברו של מון. הטלפון היה פתוח, חלצתי נעלי ואמרתי בבכיות: חטאתי לה' אלוקי ישראל וכולם ענו לי בקול: מחול לך מחול לך מחול לך. וכך הסרתי את חרון האף שהיה עלי.

מדברים הללו נסיק ולו מסקנה אחת חשובה, להזהר בלשונונו זהירות יתירה ועצומה, מה נרוויח מכל הדיבורים הללו, ומכך שנידור או נשבע, הרי בין כך ובין כך לא תצא שום תועלת, רק השימת לב וההתבוננות כיצד אנו מוציאות כל דיבור היא הנצרכת בכל עת, ולפעמים זה גם בזמני לחץ או כעס וכדו' ועל ידי שזוהר בלשונונו, נזכה שהקב"ה יושיע אותנו ואת כלל ישראל בימים קשים אלו, ונזכה לבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן.

בברכת שבת שלום

נעמי שמואלי

מעשיות וחיזוקים

על רבינו מרדכי שרעבי זע"א

רבינו היה עובד את ה' עבודה תמה ללא שום תערובת אלא לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, כך שכל מעשיו היו לשם ה', ולא לשם כבוד ושררה, או התנשאות. פעמים רבות הציל חיי אדם, והיה עושה דברים שלא יחשבו עליו שהוא עשה זאת. וזכורני שפעם בא אליו איזה חולה שאינו יכול לילך ברגליו מרוב כאבים, ורבינו אמר לו, מה שאתה לובש גורם לך זאת, תחליף את סוג הבגד ותתרפא, וכן היה. אבל האמת היא שרבינו התפלל עליו והבריא ואין זה מחמת הבגד כלל, אלא הסוואה לכח קדושתו.

חמין (צ'ולנט) ביתי

המצרכים:

1.4 ק"ג גריסי פנינה

1 חבילת גידים

1 ק"ג אסאדו

5 תפוז"א

5 בטטות

15 בצלים

כוס שמן

תבלינים

להוספת בשר יש להוסיף מספר 5 או 8

אופן ההכנה:

להשרות בקערה את הגריסים למשך שעה.

לחתוך את הבצלים לחצאי עיגולים, בתוך הסיר של החמין, ולטגן היטב עם כוס שמן.

לקלף את התפוז"א והבטטות ולחתוך לגודל הרצוי.

תבלינים: 4 כפות בהרט, 4 כפות מלח, וחצי כף מלח גרום.

למלאות את הסיר מים פי 3 מהמצרכים, להביא לרתיחה, ולטעום אם יש מספיק מלח.

לבשל על אש נמוכה למשך שעה, ולהשים על הפלטה מכוסה היטב למשך 24 שעות

(בבוקר של יום שישי).

לבריאות ובהצלחה
שבת שלום